

носин. Подальшої розробки потребує питання застосування механізму сек'юритизації з урахуванням особливостей української фінансової системи.

УДК 338.49 (477)

Букреєва І. В.

РИНКОВА ІНФРАСТРУКТУРА УКРАЇНИ

In the article the place of market infrastructure in the national economic system of Ukraine, its main functions and elements, its contemporary status and perspectives of development, its connection with the economic development of the state in general are considered. The range of problems that are necessary to solve at the process of infrastructure development is also determined.

Перехід української економіки до ринку може здійснюватися в декілька етапів. На першому етапі створюється інституціональне середовище для розвитку підприємництва як вирішальної умови для становлення ринкових відносин. На жаль, на сьогоднішній момент підприємці постійно зіштовхуються з найрізноманітнішими проблемами і труднощами у своїй діяльності, що найчастіше пов'язані з недосконалістю та нерозвиненістю інфраструктури підприємництва.

Тому найбільш відповідальним, трудомістким і капіталомістким етапом перехідного періоду як на загальнонаціональному, так і регіональному рівні є формування та розвиток ринкової інфраструктури. Аналізуючи проблеми реалізації економічної політики України, приходимо до розуміння того, що її успіх можливий лише в тому випадку, якщо вона буде доповнена заходами щодо розвитку ринкової інфраструктури.

Термін "інфраструктура" був уперше використаний ще на початку минулого століття для позначення об'єктів і споруджень, що забезпечували нормальну діяльність збройних сил. У 40-і роки ХХ ст. на Заході під інфраструктурою стали розуміти сукупність галузей, що сприяють нормальному функціонуванню виробництва матеріальних благ і послуг. В економічній науковій думці колишнього СРСР вивчення проблем інфраструктури почалося лише в 1970-і роки. А природа і сутність ринкової інфраструктури стали об'єктом досліджень лише в останнє десятиріччя. Загальним питанням розвитку ринкової інфраструктури перехідної економіки присвячені роботи О. Вальтрат, В. Внукової, В. Думи, А. Гриценко, В. Маслака, Н. Почерніної, С. Румянцева, В. Соболева, А. Ткача, В. Федько, Н. Федько, М. Чернишова, Л. Чернюк та ін. Проблеми розвитку інфраструктури підприємств, галузей та регіонів розглядаються в працях І. Грудзевич, І. Кондаурової, Д. Шмигаль та ін.

Ринкова інфраструктура становить сукупність різноманітних організаційно-правових і економічних відносин, що зв'язує ці відносини в одне ціле.

Ринкова економіка — це економіка, що розвивається за законами товарного господарства, взаємодії попиту та пропозиції. Для неї характерна наявність певної інфраструктури: товарних і фондових бірж; бірж праці; ринків цінних паперів, капіталів тощо.

Перехід національної економіки України до нових ринкових відносин обумовлює необхідність комплексного

Література: 1. Табала А. Ценные бумаги в системе ипотечного кредитования // Матеріали конференції "Нерухомість в Україні: ринок іпотечного кредитування", 5 – 7 березня 2003. — К.: — 2003. — С. 60 – 62. 2. Пахальчук Г. Ипотека: этап становления // Финансовые услуги. — 2004. — №1. — С. 16 – 17. 3. Кушнірук Б. Другий рівень як перший крок вперед // Финансовые услуги. — 2004. — №1. — С. 42 – 43. 4. Финагина О. В. Роль ипотечного кредитования в формировании региональных рынков жилья // Актуальні проблеми економіки. — 2003. — №7. — С. 50 – 55. 5. МакКарти Т. Секьюритизация в России // www.rusipoteca.ru. 6. Суворов Г. И еще раз об ипотечных ценных бумагах // Рынок ценных бумаг. — 2003. — №19. — С. 70 – 74. 7. Азаров М. Ипотечный рынок: слово за догмостроковыми и дешевыми ресурсами // Урядовий кур'єр. — 2004. — №88. — С. 5. 8. Shapiro, J., Innovation in financial services. Case study: Asset-backed Securitization, MIT Industrial performance center, 1999. 9. Xin Zhang, 2000a, Trends and Developments in Cross-border Securitisation. Part I: Legal Structures and Analysis, Battenworths Journal of International Banking and Financial Law, # 7, at 269 – 278. 10. Казаков А. История секьюритизации // Рынок ценных бумаг. — 2003. — №19. — С. 62 – 65. 11. Пастухова Н. Использование ценных бумаг как инструмента рефинансирования долгосрочных ипотечных кредитов // www.rusipoteca.ru. 12. Барейша И. Секьюритизация: причины успеха // www.rusipoteca.ru. 13. Паливода К. Проблемы ипотечного кредитования под заставу жилья та програми фінансування масового будівництва житла в Україні // Вісник НБУ. — 2003. — №11. — С. 44 – 50. 14. Табала О. Ипотечні облігації // Финансовые услуги. — 2004. — №1. — С. 26 – 28. 15. Лагутін В. Д. Становлення та розвиток системи іпотечного кредитування // Фінанси України. — 2004. — №1. — С. 75 – 82. 16. Воробьева Л. Украинский опыт выпуска облигаций, обеспеченных активами // Рынок ценных бумаг. — 2003. — №23. — С. 26 – 28. 17. Верхова Н. М. Овердрафт: теоретичні основи визначення / Н. М. Внукова, О. В. Мовчан. — Харків: ВД "ИНЖЕК", 2003. — 20 с. 18. Словник сучасної економіки МакМілана / Пер. з англ. — К.: АртЕк, 2000. — 640 с. 19. Словарь современных и правовых терминов / Авт.: сост.: В. Н. Шимов, А. Н. Тур, В. Н. Стах, В. С. Каменков. — Мн.: Амалфея, 2002. — 816 с. 20. Большой толковый словарь бизнеса. Русско-английский; англо-русский / К. Пасс, Б. Лоус, Э. Пендлтон, Л. Чедвик. — М.: Вече, АСТ, 1998. — 688 с. 21. Downes & Goodman, 1998, Dictionary of Finance and Investment Terms. — 5th ed., Bampton education series. 22. Енциклопедія бізнесмена, економіста, менеджера / Під ред. Р. С. Дяківа. — К.: МЕФ, 2000. — 704 с. 23. Економічна енциклопедія. У 3-х т. Т. 3 / А. С. Гальчинський, В. М. Тець, О. І. Амоша, С. В. Мочерний (відп. ред.). — К.: Академія, 2002. — 952 с. 24. Современный экономический словарь / Б. А. Райзберг, Л. Ш. Лозовский, Е. Б. Стародубцева. — М.: ИНФРА-М, 1997. — 496 с. 25. Большой экономический словарь / Под ред. А. Н. Азриляна. — 2-е изд. доп. и перераб. — М.: Институт новой экономики, 1997. — 864 с. 26. Островская О. М. Банковское дело: Толковый словарь. — М.: Гелиос АРВ, 2001. — 400 с. 27. Банковское дело. Словарь: Пер. с англ. — М.: ИНФРА-М, 2001. — 412 с. 28. Новиков В. А. Практическая рыночная экономика. Толкование 4000 терминов: Словарь. — М.: Флинта, 1999. — 376 с. 29. Туктаров Ю. Инвестиционный пай vs. сертификат участия // Коллегия. — 2002. — №9. — С. 32. 30. Туктаров Ю. Основные идеи ипотечных ценных бумаг // www.rusipoteka.ru. 31. www.unia.com.ua / glossary. 32. www.sandp.ru / glossary. 33. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. №435-IV // Відомості Верховної Ради. — 2003. — №40 – 44. — С. 356. 34. Закон України "Про цінні папери та фондову біржу" від 18.06.1991 р. №1201-XII // Відомості Верховної Ради. — 1991. — №38. — С. 508. 35. Зарічук О. Є. Становлення ринку іпотечних цінних паперів // Економіка та держава. — 2003. — №12. — С. 18 – 20. 36. Большой англо-русский, русско-английский словарь по бизнесу / А. П. Загорская, Н. П. Петроченко. — М.: Джон Файли энд Санз, 1994. — 624 с. 37. Закон України "Про іпотечне кредитування, операції з консолідованим іпотечним боргом та іпотечні сертифікати" від 19.06.2003 р. №979 – IV // Відомості Верховної Ради. — 2004. — №1. — С. 1.

Стаття надійшла до редакції
1.03.2005 р.

© Букреєва І. В., 2005

розвитку ринкової інфраструктури. Тому потрібно приділити особливу увагу розвитку всіх її елементів, розробці і вживанню певних заходів щодо поліпшення її стану. На сьогодні питання, пов'язані з ринковою інфраструктурою України як в теоретичному, так і практичному відношенні, розроблені ще досить слабо.

Проблеми формування ринкової інфраструктури знайшли певне відображення в працях економістів. Перші ідеї, пов'язані з необхідністю розвитку ринкової інфраструктури, були висказані шведським економістом К. Вікселем, який, розглядаючи роль виробництва в економічній системі, виділив прямі виробничі витрати та накладні витрати суспільства, що потрібні для розвитку сфер діяльності, обслуговуючих виробничі процеси в економіці (тобто галузі ринкової інфраструктури в сучасному розумінні даного терміна) [1, с. 163]. Вчені-економісти А. Л'юїс, Р. Нурксе, А. Хіршмен та А. Янгсон прийшли до висновку, що стійкі темпи зростання прибутку для накопичення капіталу забезпечуються тільки розвитком необхідного комплексу обслуговуючих галузей [1, с. 164]. Відомий економіст П. Самуельсон зазначив, що розвиток ринкової інфраструктури сприяє зміцненню економічних позицій приватних підприємств, створюючи сприятливі умови для діяльності в основних галузях економіки [1, с. 165].

Ринкова інфраструктура — це система взаємопов'язаних, взаємодіючих, субординованих інститутів, які функціонують як у рамках окремих ринків (мікрорівень), що виконують відповідні функції, так і в національній економіці в цілому (макрорівень) [2, с. 36].

На думку А. А. Ткача, інфраструктура ринку в її інституціональному змісті — це сам ринковий механізм, система цілей, норм і правил поведінки всіх суб'єктів ринку, які діють через відповідні інститути [3, с. 333].

Теоретична й практична цінність систем розвитку ринкової інфраструктури, апробованих у країнах з ринковою економікою, є для України дуже важливою. Однак перехідний характер української економіки має свої специфічні особливості, які роблять неможливим наслідування досвіду становлення ринкових відносин у розвинутих країнах світу й подолання негативних наслідків кризових явищ. В умовах реформування економіки в Україні мають бути розроблені свої власні механізми поліпшення ринкової інфраструктури, орієнтовані на створення інституціонально-правових основ функціонування інфраструктури, формування стратегічних та тактичних цілей і пріоритетів, додержання певних соціальних стандартів.

Мета даної статті — дослідити процес формування сучасної ринкової інфраструктури та її основних елементів, проаналізувати сучасний стан розвитку інфраструктури в Україні та визначити шляхи її розвитку.

Розвиток країни не можливий без постійного розвитку інфраструктури. І хоча створення інфраструктури само по собі не принесе прибутку, встановлено, що чим вище рівень розвитку інфраструктури, тим швидше та охочіше до регіону надходять інвестиції, поповнюються трудові ресурси, прискорюється економічний розвиток, поліпшується життя громадян. Уже стала загальною вимогою необхідність першочергового розвитку інфраструктури, тобто спочатку треба побудувати дороги, будинки тощо, а потім вже об'єкти основного виробництва [4, с. 66].

Інфраструктура має дві головні функції. Перша — полягає в засобах зв'язку виробництва галузями, між регіонами та державою. Друга — в функції забезпечення цих засобів необхідним інструментарієм. У зв'язку з цим

потрібні специфічні механізми її розвитку та регулювання органами влади.

Ринок як форма взаємовідносин між особистими господарюючими суб'єктами має свою специфічну інфраструктуру. Для забезпечення нормального функціонування ринку необхідне існування цілої низки підсистем, служб, підприємств, які обслуговують ринкові операції. Предметом детального розгляду повинні бути й такі елементи інфраструктури сучасного ринку, як грошово-кредитна система і банки, податкова та митна системи, система страхування господарських ризиків. До ринкової інфраструктури відносяться також торговельні палати, асоціації підприємств, суспільні та державні фонди допомоги розвитку бізнесу, рекламні агенції, комерційні виставочні комплекси, центри з надання інформаційних послуг, розвитку інформаційних технологій та засобів ділової комунікації, система вищої та середньої економічної освіти.

Ринкова інфраструктура поліпшує здійснення товарообмінних операцій, юридичний та економічний контроль над ними, збільшує їх оперативність і ефективність, надає інформаційне забезпечення.

Інфраструктура залежить від типів та видів ринку.

На ринках товарів та послуг працюють товарні біржі, численні фірми, які займаються посередницькою діяльністю, маркетингові, консалтингові, аудиторські організації. На цьому ринку велике місце займає система торгівлі. В економічному обороті торгівля відіграє посередницьку роль. Однак її функції не закінчуються лише матеріальним розповсюдженням продукції. Торгівля стимулює виробництво і дає йому необхідний напрямок. Вона є невід'ємним елементом структури ринкової економіки й істотно, якщо не рішуче, впливає на її ефективність. Економічні функції, які реально виконує торгівля, полягають у тому, що комерсанти, які знаходяться між виробниками та споживачами, надають послуги і тим, і іншим.

Одні комерсанти надають послуги виробникам, звільняючи їх від необхідності спілкування з великою масою споживачів. Шляхом створення запасів товарів вони забезпечують синхронізацію ритму виробництва і ритму споживання, які можуть коливатися в різні сезони. Завдяки їм доходи виробників стають регулярними і не залежать від затримок у збуті продукції споживачам.

Інші надають послуги споживачам щодо задоволення їх потреб. Вони створюють умови для того, щоб матеріальні блага, які виробили в масовому порядку чисельні підприємства, розкидані на великій території, стали доступними споживачам у такій кількості і якості, в такому місці та в такий час, які сприйнятливі останнім. Ця функція передбачає виконання ряду операцій: підбір партії, транспортування та зберігання, формування асортименту.

На фінансових ринках широко представлені валютні та фондові біржі. Для обслуговування ресурсних ринків існують біржі сировини та біржі праці.

Усі наведені елементи ринкової інфраструктури існують в Україні в період становлення та розвитку. У радянські часи функції інфраструктури товарних ринків виконувалися централізованим натуральним розподілом матеріальних ресурсів. Канали передачі комерційної інформації були блоковані, підірвані стимули до ефективного використання ресурсів, хронічною хворобою став товарний дефіцит. Ринкова інфраструктура ловить сигнали, які йдуть від попиту та потреб, забезпечує прийняття рішень на основі цих імпульсів виробниками й адекватну

реакцію на них, зв'язує виробників та споживачів в єдиний господарський процес.

Формування ринкової економіки в Україні треба розпочинати з відтворення ринкових інститутів, які існують лише в зародковому стані. Це повинно відбуватися за схемою, яка враховує економічні, політичні, історичні та психологічні особливості, характерні для нашої країни.

У нашій державі відсутній визначальний ринковий інститут — економічна самостійність господарюючих суб'єктів. Саме він гарантує незалежність суб'єктів ринкової економіки, їхню економічну відповідальність, без чого не можливе існування ринку. Більшість підприємств України належать державі, управляються її органами, що сприяє високому ступеню монополізму. Промислові підприємства, великі за обсягом виробництва є вузькоспеціалізованими. Останнє з суто технологічних причин не дає можливості швидко розукрупнити їх, а отже, і приватизувати. За цих умов формальна заміна державного власника на приватного не тільки нічого не змінить, а й сприятиме подальшому зменшенню обсягів виробництва продукції, зниженню її якості, усуненню тих початкових елементів конкуренції, які вже мали місце за державної власності. До того ж відбудеться швидкий занепад і руйнування гігантських підприємств, що є домінуючими в нашій економіці.

Конкуренція, вільне ціноутворення як необхідні інститути ринку не можуть функціонувати через відсутність ринкової інфраструктури (бірж, інформаційно-комерційних, оптових та постачальницьких організацій, пунктів прокату), культури ведення ринкової економіки (немає досвіду роботи і кадрів).

Створення ринкової інфраструктури відбувається повільно, з великими відхиленнями. Товарних бірж, наприклад, в Україні засновано більше, ніж у США або будь-якій іншій країні. І це зрозуміло, адже не так просто за короткий час перейти після стількох років життя в умовах командно-розподільчої економіки до системи координат, де діють закони ринку й немає такого втручання в економіку з боку держави. Проте процес формування ринкової інфраструктури відбувається, його треба прискорювати. Набувають досвіду і кадри, що працюють в інститутах ринку.

Для того щоб суб'єкти національного ринку не тільки мали ринкову інфраструктуру, право власності на засоби виробництва і продукцію, а й могли реалізувати це право, крім економічних, потрібні ще й правові передумови. Ось чому в країні йде процес відпрацювання і прийняття юридичних законів, що сприяють формуванню ринкового середовища. Проте він йде повільно, часто в прийнятті закони вносяться суттєві зміни, відсутня узгодженість законодавчих актів — усе це гальмує ринкові перетворення. Юридичні закони мають відображати реалії економічного життя, бути націленими на відтворення конкурентного середовища, тому слід відпрацювати механізм реалізації цих законів.

В останній час намітилася диспропорція на перетині "промисловість — інфраструктура". Обмежені можливості інфраструктурного забезпечення стримують активізацію промислового регіону. Система доріг, транспортних засобів уже зараз не відповідає світовим вимогам, а в найближчому часі може стати гальмом у розвитку перевезень, невід'ємного атрибуту промислового зростання. Застаріле портове господарство, відсутність вантажних терміналів, систем комунікації та інформатизації не дає активному включенню промисловості в економічні зв'язки регіонів та світового товарництва, що динамічно розвиваються за ринкових умов.

Проблеми розвитку інфраструктури можна розділити на три групи:

а) проблеми, пов'язані з недооцінкою ролі та місця інфраструктури в економічній системі суспільства. До них відносяться:

відсутність обґрунтованих пропозицій у виділенні коштів на розвиток інфраструктури;

незбалансований розвиток виробничої і соціальної інфраструктури;

залишковий принцип розвитку інфраструктури;

відсутність опрацьованих механізмів проведення регіональної політики шляхом розвитку інфраструктури;

б) проблеми, пов'язані з багатогалузевою структурою інфраструктури:

відсутність єдиного замовника розвитку інфраструктури;

нескоординоване виділення коштів: необхідність створення джерела цих коштів;

експлуатація об'єктів інфраструктури різними установами;

наявність різних стандартів до розвитку інфраструктури в різних галузях [4, с. 22];

в) проблеми, пов'язані з розвитком інфраструктури регіонів.

Таким чином, від рівня розвитку ринкової інфраструктури залежить виконання функцій у забезпеченні життєдіяльності підприємницьких структур. Однак дослідження доводять, що становлення ринкової інфраструктури перебуває на початкових етапах, характеризується нерозвиненістю її елементів і нашовається у своєму розвитку на цілий ряд перешкод, пов'язаних з відсутністю цілеспрямованих інфраструктурних програм на державному та регіональному рівнях.

Розвиток економіки України в перші роки незалежності характеризувався зниженням усіх видів діяльності в результаті зменшення можливостей бюджетів усіх рівнів, відсутності достатніх механізмів для залучення коштів на розвиток виробництва та інфраструктури. Процес економічного реформування ще не супроводжується відчутними якісними перетвореннями, позитивними структурними змінами, темпи розвитку ринкової інфраструктури не набули достатньої динаміки. Розглядаючи перспективи розвитку української економіки, не можна залишатися лише в рамках тільки промислової сфери.

Збереження і розвиток промислового потенціалу країни сьогодні можливі лише в тому випадку, якщо вони будуть підкріплені заходами для розвитку інфраструктури і, в першу чергу, виробничої. У протилежному випадку будь-які великомасштабні програми промислової політики почнуть буксувати саме через те, що не будуть забезпечені відповідною інфраструктурою.

Важливим елементом розвитку інфраструктури є більш широке використання інформаційних систем. Особливість застосування засобів телекомунікацій, комп'ютерних мереж, супутників полягає в тому, що поділ праці стає тотожним роботі в єдиному інформаційному просторі. Якщо українські банкіри, промисловці і вчені сьогодні такої можливості в переважній більшості не мають (модеми і можливість оплачувати вихід у світові комп'ютерні мережі є доступними лише деяким), то це значить, що Україна свідомо приречена на незмірно більш низьку продуктивність інтелектуальної праці. А з такою продуктивністю утриматися в руслі постійного розвитку новітніх технологій практично неможливо. Це пов'язано з тим, що інфра-

структура має досить тверду прив'язку до технологічних укладів, а розвиток останніх, у свою чергу, неможливий без відповідної інфраструктури. Тому існує потреба постійного вивчення та аналізу новітніх засобів і підходів до активізації розвитку інфраструктури в Україні, що, в свою чергу, потребує розробки заходів удосконалення державного регулювання в цій сфері. Діяльність органів управління щодо формування ринкової інфраструктури повинна передбачати:

- розробку детального переліку її елементів;
- виділення елементів, які потребують пріоритетного розвитку;
- розробку схеми територіального розміщення окремих елементів інфраструктури;
- узгодження заходів щодо створення національної і регіональної ринкової інфраструктури з регіональними програмами розвитку;
- розробку умов участі підприємств, установ та організацій у створенні регіональної ринкової інфраструктури;
- наукове забезпечення розробки її формування і розвитку [3, с. 331].

Подальших досліджень потребує вивчення теоретичних засад розвитку регіональної інфраструктурної політики в ринкових умовах та її інтеграції в національну і міжнародні інфраструктурні мережі, стану та практичних можливостей розвитку інфраструктури регіону в умовах перехідної економіки.

Література: 1. Новоселов А. С. Теория региональных рынков: Учебник. — Ростов-на-Дону: Феникс; Новосибирск: Сибирское соглашение, 2002. — С. 163 – 165. 2. Гаркуша Ю. А. Основы экономической теории: Учеб. пособие. Ч. 1 / Ю. А. Гаркуша, Л. Е. Черный, А. А. Ткач. — Харьков: Харьк. авиац. институт, 1994. — 136 с. 3. Ткач А. А. Методологічні основи аналізу глобальної ринкової інфраструктури // Держава та регіони. Сер.: "Економіка та підприємництво". — 2003. — №1. — С. 330 – 335. 4. Комаров М. П. Инфраструктура регионов мира: Учебник. — СПб.: Изд. Михайлова В. А., 2000. — С. 22. 5. Ткач А. А. Глобалізація механізму інфраструктури ринку. Соціально-економічна трансформація суспільства в умовах глобалізації. Монографія. — Запоріжжя: Просвіта, 2003. — С. 63 – 92.

*Стаття надійшла до редакції
11.03.2005 р.*

УДК 330.332:330.341.1

**Наден А. А.
Пяткова Н. П.**

ВЫБОР ИСТОЧНИКОВ ИНВЕСТИЦИОННЫХ РЕСУРСОВ ИННОВАЦИОННОГО РАЗВИТИЯ ПРЕДПРИЯТИЯ

In the article the main factors specifying the choice of the source of information recourses of the enterprise innovation development are considered. The main sources of investment

the enterprise innovation activity are introduced. The attraction of different investment resources from the aspect of the enterprise financial opportunities and the type of the innovation projects that are realized is grounded.

Многообразие источников инвестирования инновационной деятельности предприятия определяет необходимость глубокого анализа возможностей выбора каждого из источников, преимуществ и недостатков их применения.

Проблема финансирования инновационного развития предприятия в настоящее время является достаточно актуальной для отечественных субъектов хозяйствования и широко рассматривается в научной литературе [1 – 4]. Однако при этом недостаточно внимания уделяется вопросам целесообразности выбора источников инвестиционного обеспечения инновационных проектов различных предприятий.

Это обуславливает цель данной статьи, состоящей в определении наиболее целесообразных и оптимальных источников инвестиционных ресурсов инновационной деятельности предприятия в зависимости от его типа, финансовых возможностей и инновационной направленности.

Проведенные исследования позволили определить основные факторы, обуславливающие применение определенного источника инвестирования инновационного развития предприятия:

- размер и тип предприятия, реализующего инновации;
- кредитоспособность предприятия и его финансовое положение;
- уровень диверсифицированности деятельности предприятия (степень специализации его инновационной деятельности);
- радикальность инновации;
- размер и характер потенциального эффекта от инновации;
- уровень риска, связанного с реализацией инновации;
- степень зависимости предприятия (является ли инновационное предприятие самостоятельным или оно учреждается корпорацией);
- резерв времени на освоение инновации.

Рассматривая основные виды источников инвестиционных ресурсов инновационного развития предприятия (рисунок), следует сделать вывод, что применительно к вновь учреждаемому, специализирующемуся на инновациях, предприятию абсолютное большинство перечисленных источников на практике применить весьма затруднительно.

Прежде всего, это обусловлено тем, что самофинансирование необходимых инвестиций как источник финансирования чаще всего неприемлем уже в силу того, что предприятие просто не имеет соответствующих фондов для обеспечения инновационной деятельности.

В случае, когда новое предприятие учреждается крупной корпорацией, которая способна вложить в уставный капитал дочернего предприятия (типа spin-off) значительные денежные активы либо материальные активы в виде необходимого новому предприятию оборудования, недвижимости, прав собственности, тогда такое самофинансирование действительно способно внести существенный вклад в общее финансирование рассматриваемого инновационного проекта.